

Sygn. akt VI Ka 99/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Barbara Żukowska (spr.)

Sędziowie SO Tomasz Skowron

SO Andrzej Wieja

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2014 r.

sprawy **T. F.**

oskarżonego z art. 226 § 1 kk

z powodu apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze Wydział Zamiejscowy w Kamiennej Górze

z dnia 15 listopada 2013 r. sygn. akt VIII K 502/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. F. w ten sposób, że:

- w miejsce wymierzonej kary pozbawienia wolności wymierza karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka odpowiada kwocie 20 (dwadzieścia) złotych,

- uchyla orzeczenie zawarte w pkt 2 części dyspozytywnej

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierza mu opłatę w kwocie 200 złotych za obie instancje.

Sygn. akt VI Ka 99/14

UZASADNIENIE

T. F. został oskarżony o to, że w dniu 30 czerwca 2013r. w L., woj. (...), używając słów powszechnie uznawanych za obelżywe znieważył funkcjonariusza Policji w osobie A. M. w związku i podczas pełnienia obowiązków służbowych, tj. o czyn z art. 226 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Kamiennej Górze wyrokiem z dnia 15 listopada 2013r. w sprawie sygn. akt VIII K 502/13:

1. T. F. uznał za winnego popełniania czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 226 § 1 kk i za to na podstawie art. 226 § 1 kk, wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec T. F. kary pozbawienia wolności zawiesił warunkowo na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,
3. na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł od T. F. na rzecz A. M. nawiązkę w kwocie 500 złotych,
4. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od T. F. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 złotych z tytułu kosztów sądowych i wymierzył mu opłatę w kwocie 120 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony.

Oskarżony T. F. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej mu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat, podnosząc, iż „biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy oraz dyrektywy wymiaru kary wystarczającą dla osiągnięcia celów kary byłaby sankcja o charakterze wolnościowym”.

Oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie mu kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest zasadna.

Oskarżony nie zakwestionował słuszności dokonanych przez Sąd Rejonowy ocen przeprowadzonych dowodów i wysnutych wniosków, które doprowadziły do rekonstrukcji zdarzenia będącego przedmiotem sprawy i w konsekwencji również przesądzenia o sprawstwie i winie T. F. w popełnieniu zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona występkę z art. 226 § 1 kk.

Przepis art. 226 § 1 kk przewiduje zagrożenie alternatywną sankcją: grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

W sprawach o występki zagrożone przemiennie karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności sąd orzekający winien rozważyć w kolejności możliwość wymierzenia sprawcy kary łagodniejszej a następnie surowszych w zależności od stopnia społecznej szkodliwości czynu, z uwzględnieniem dyrektyw wymiaru kary, okoliczności odnoszących się do osoby sprawcy i popełnienia przestępstwa. Dopiero gdy kary łagodniejszego rodzaju uznane zostaną za niedostateczne z uwagi na cele wychowawcze i zapobiegawcze, jakie kara winna osiągnąć w stosunku do sprawcy oraz ze względu na cele w zakresie społecznego oddziaływania zachodzi potrzeba wymierzenia kary pozbawienia wolności.

Oskarżony T. F. był w przeszłości karany za – jak ocenił Sąd Rejonowy – „drobne przestępstwa przeciwko zdrowiu (art. 157 § 2 kpk), czy wolności (art. 190 § 1 kk) i występki przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym, natomiast nigdy wcześniej nie dopuścił się występkę przeciwko czci i godności funkcjonariuszy publicznych”. Sąd Rejonowy w procesie orzekania o karze dostrzegł, iż oskarżony nie używał wobec funkcjonariuszy „wyrzeń z katalogu najbardziej ordynarnych i wulgarnych”, ocenił, jako znaczny stopień szkodliwości społecznej czynu oskarżonego oraz, jako „spory” stopień jego zawinienia. Słuszne są poczynione w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku uwagi co do obowiązku stosowania się obywatela do poleceń funkcjonariuszy policji i braku po stronie oskarżonego T. F. rzeczywistych powodów do uznania, iż wykonujący obowiązki funkcjonariusze „dążyli do bezprawnego i niczym nieuzasadnionego nękania go”. Wyobrażenie oskarżonego nie było słuszne i nie uprawniało do znieważenia A. M., w konsekwencji został ukarany, jednakże – w ocenie sądu odwoławczego – karą niewspółmiernie surową, bowiem karą pozbawienia wolności w wymiarze połowy maksymalnego ustawowego zagrożenia najsurowszej kary przewidzianej

za przypisane mu przestępstwo; oceny tej nie niweluje zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenie jej wykonania.

Orzeczone wobec oskarżonego T. F. kara, jakkolwiek mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia nie uwzględnia we właściwy sposób wynikających z dowodów okoliczności popełnienia przestępstwa oskarżony ma subiektywne poczucie krzywdy zachowaniem wobec niego w przeszłości pokrzywdzonego funkcjonariusza.

W ocenie Sądu Okręgowego karą realizującą w wystarczający sposób pożądane cele wychowawcze i zapobiegawcze we właściwy sposób oddziałującą ogólnoprewencyjnie, sprawiedliwą w odczuciu społecznym będzie dla oskarżonego kara 100 dziennych stawek grzywny, przy przyjęciu równowartości jednej stawki dziennej w kwocie 20 złotych.

Oskarżony T. F. prowadzi własną działalność gospodarczą będzie w stanie uiścić tak wymierzoną karę grzywny a jednocześnie kara ta winna stanowić dlań odczuwalną dolegliwość w związku z popełnionym przestępstwem; pominąć przy tym nie można, iż z mocy wyroku Sądu Rejonowego oskarżony zobowiązany będzie do przekazania pokrzywdzonemu – tytułem nawiązki – kwotę 500 złotych.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok, w ten sposób, że w miejsce orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego kary pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu T. F. karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka odpowiada kwocie 20 złotych, w konsekwencji uchylił orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności (pkt 2 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku).

Nie znajdując podstaw do dalszej ingerencji w treść wyroku Sądu Rejonowego, w pozostałej części wyrok ten utrzymano w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk, o opłacie na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23.VI.1973r. o opłatach w sprawach karnych – Dz. U z 1983r., Nr 49, poz. 223 z póź. zmianami.

Wyk. J.K.